

## Južna Lotsejeva stena

Na žalost se moram zaradi odmeva **Dušice Kunaver** »Južna Lotsejeva stena« v PV 1/95 oglasiti še enkrat.

V svojem prvem odgovoru na pisanje Dušice Kunaver sem omenil njen napačno napisan datum razstave v Smeltu le zato, ker pravi datum takoj izniči večino njenih namigovanj. Poleg tega se ji je v istem članku zapisalo še 19 (z besedo: devetnajst) neresnic in podtikanj.

Da D. Kunaver ne verjame uredniku Vertikala, ki je našemu alpinizmu sicer zelo naklonjen, o zadevi Lotse pa je zapisal le dejstva, je njena osebna stvar.

Česnove trditve iz njegovega lastnega podpisanega pisma, ki ga je poslal Delu in tudi Vertikalu, sem citiral zaradi žaljivega in sprenevedajočega se pisanja D. Kunaver. Sedaj avtorica očitne nelogičnosti opravičuje z diapozitivi, ki naj bi jih Česnu ukradli v Milanu.

O bistvenem, da je **Česen** zapisal trditve, da je na vrhu Lotseja fotografiral Zahodno globel Everesta in prinesel iz stene in vrha fotografije, pa Dušica Kunaver ne napiše niti besede. Rajši spet obtožuje druge in se hoče s takšnim manipuliranjem izogniti bistvu in dejstvu.

Ko je bila prevara v Vertikalu odkrita, je bil Česen o tem obveščen, še preden je za to zvedela javnost.

Moj zadnji pogovor z D. Kunaver o zadevi Lotse sva opravila približno leto dni pred tem, ko se je odločila napisati članek »Plezanje po robu«. Zato je očitek o njeni boleštni želji po javnem polemiziranju povsem utemeljen.

Če mi Česen ne bi vrnil izposojenih diapozitivov, bi vse skupaj prišlo na dan že veliko prej. Pa tudi zlahka bi dokazal, da so moji, saj imam z istega mesta narejenih več skoraj identičnih posnetkov.

In tako bi si lahko z Dušico Kunaver dopisovala v nedogled. Vse skupaj pa bi bilo eno samo oddaljevanje od bista.

Torej še enkrat: dokler imamo pred seboj podpisane izjave Toma Česna, v katerih trdi, da je slikal z vrha, pri tem pa kot ključni dokaz za

svoj vzpon uporabil moje diapozitive, se nanje skliceval in jih drugim prikazoval kot svoje, je vsako besedičenje in zvrčanje krivde na druge povsem odveč.

Na koncu bi sicer rad verjel, da je za Dušico Kunaver vse skupaj boleče, vendar z novimi in novimi oglašnji dokazuje prav nasprotno. Tudi osebna prizadetost ima svoje meje. Predvsem pa ne more biti opravičilo in izgovor za neresnice, podtikanja, površnost in blatenje tistih, ki mislijo drugače kot ona.

Viki Grošelj

## iz planinske literature

### Slovenska gorska pravljica

**Peter Janežič: Slovenska gorska pravljica** — Založba Mihelač, Ljubljana 1994. Besedilo **Matjaž Kmecl**, urednik fotografije in oblikovanja **Bronislav Fajon**.

V zadregi sem, ker ne vem, kako, od kod naj začnem pripoved o potovanju, ki sta mi ga v gledanje in premislek ponudila fotograf Petrač (**Peter Janežič**) in pisatelj **Matjaž Kmecl**, prijatelj izpod macesnov, ki mu beseda čarobno zazveni, kadar se zazre tja daleč in visoko, tja, kjer je naša zemlja zakipela, zahrepenela, v nebo hotela...

Sploh je Kmecl zapeljiv, mi pa mu, verujoč v njegov prav, sledimo in začnimo potovanje po Petračevi »gorski pravljici« tam, torej povsem na začetku, kjer ta zaljubljenec v tisto lepo, kar daje narava, pravi, da se mogoče sliši naslov te knjige po otroško preprost (pravljica pač), toda kdor jo bo prehodil od začetka do konca in ji morda v spominu celo priključil svoja lastna gorska potovanja, bo že spotoma vzkliknil iz vsega srca: da, to je kot pravljica, čeprav je resničnost! To so najlepši trenutki, kolikor jih daje življenje!

Sirenskemu klicu na ta gorska potovanja se je že pred desetletji odzval alpinist, gorski popotnik in mojster fotografije Peter Janežič. Zdaj imamo njegove na filmski trak posnete »zapiske« s teh potovanj pred seboj.

Ta zadrega je prav v tem — kako mu slediti na teh njegovih samotnih popotovanjih, velikokrat tudi po brezpotjih, in kako slediti Kmeclu v njegovih videnjih teh presunljivo lepih vedut, njegovemu zapisovanju, ki nikdar ni zgolj »podpis k fotografiji«, ampak prav venomer osebno, skušenjsko doživetje. Pa še to je fascinantno — avtorja se, čeprav uporabljajo vsak svoje »orodje«, v arhimedovski točki lepote — to narava, vsaj za tiste, ki to upajo priznati, tudi je — ne le srečujeta, ampak tudi »pokrivata«, čeprav je to nekoliko aktivističen izraz. Tisto, kar izriše Janežičeva fotografska optika, pove z besedo Kmecl, vendar ta Kmeclova beseda nikakor ni zgolj komentar tistega, kar nam je dano videti na fotografiji, ampak hkrati doživetje, čeprav fotograf in pisatelj najverjetneje nobenega teh posnetkov nista doživljala neposredno skupaj. In prav v tem je morda, vsaj zdi se tako, največja vsebinska dragocnost te knjige. Kajti res gre za dve vzporedni pripovedi o isti pravljici.

Pa še to: ta dva pogleda, tako različna in tako prekrivajoča se, dajeta tistemu, ki bo to knjigo jemal v roke, veliko svobode. Svobode in pravice do domišljijskega potovanja. Kajti tako Janežičeva fotografije kot Kmeclova besedovanja so eno samo, in to enkratno lepo in poduhovljeno povabilo na pot. Potem bo na vrsti lastno doživetje, ob temnih zimskih večerih pa s to knjigo tudi z lastnimi spoznanji dopolnjeno spominjanje.

Mitja Košir

### Naposlled Grošljev K2

Po krajši zamudi je v začetku februarja izšla knjiga **Vikija Grošlja K2** — Grenko zmago-slavje. Vezana je v trdo vezavo, formata 20 × 24 cm, obsega 150 strani in ima 81 barvnih fotografij. Cena knjige je 4750 tolarjev. Naročite jo lahko po povzetju na naslov: V. Grošelj, Justinaova 8, 61210 Ljubljana-Šentvid, ali po telefonu (061) 15 21 293. Pri večjih količinah imajo naročniki zagotovljen popust.